

Село

Богдан Лепкий

Подільське тихе село
В долині між садами.
Серце моє там росло,
Мов квітка між корчами.

Серце моє там росло,
Світ відчинявся дитині —
Тихе подільське село,
Мені ти снишся нині.

Снишся ти часто мені
Далеко, на чужині.
Кожне подвір'я у сні
Бачу, немов на картині:

Стріха до сонця горить,
Вікна до сонця сміються,
Чом же в сні серце скимить
І сльози з ока ллються?

Мальви при вікнах цвітуть,
І рожі, й чорнобривці,
Бджоли весело гудуть
Між уліями при сливці;

А на широких полях
Пшениця колоситься...
Чом же, ах чом же в тих снах
Ніхто з людей не сниться?

Мало я знав вас колись,
Газдині й господарі?
Нині ви ділись кудись,
Мов заховалися в хмарі,

Ніби якийсь ураган
Пірвав вас ген з собою;

Шумить за вами рідний лан
Великою тугою.

Шумить, гуде подільський лан,
Поораний ровами;
Стоїть село, немов курган,
Наїжений хрестами;

В подільській кузні ковалі
Кують нові кайдани,
Нема вже радості в селі,
Лиш сльози, біль і рани!

Приснись, приснись мені, село,
В якійсь новій обнові;
Веселе, ясне, як було,
Свобідне в ділі й слові!

Щоб діти гралися в садах,
Пісні щоб гомоніли,
Щоби по тих кєрвавєх снах
Дні радості наспіли!